

Friedrich Schiller:

A nő küldetése

Hódolj a nőnek! Az asszonyi jószág
Földi tusába fűz isteni rózsát,
Hímzi a szerelem arany övét.
Szúzi kezekkel a báj, a szemérem
Vesta ruháiban őrizi ébren
Mind, mitől édes az emberi lét.

Férfierő a törvénynek
Gátján zordan elhalad.
Tengerén a szenvedélynek
Ing a férfi-gondolat.
Telhetetlen száguld vágya,
Szíve mindent megkíván,
Föl, a csillagok honába
Tör egy álomkép után.

Ámde varázsa hú asszonyi szemnek
Élvezetéhez az enyhe jelennek
Bűvöli vissza a vad szökevényt.
Mint a természet szende leánya
Ős küszöbén átlépni se vágyva
Őrzi az otthont, a tiszta szerényt.

Küzdelem a férfi kedve,
Dúlja, mi útjába áll,
Ellenséggel vetekedve
Nyugtót, szűnést nem talál.
Mint teremtett, elpusztítja,
S amint lehullt hydrafő
Maga magát megújítja –
Minden nap új vágya nő.

Ámde szerényen beéri az asszony,
Mai virágot hogy csöndbe' szakasszon,
Élvezi mélyen a pillanatot.
Ő szabadabb köteléki között még,
Mint a hites, kinek bő, nagy örökség:
Képzelet és tudomány adatott.

Férfiszív, ős gőggel telve
Zordonul nem éri be,
Ha egy hű kebel szerelme
Hatol fagyos mélyére.
Szívet szívért nem cserélhet,
Nem könnyez, csak lánggal ég,
Bősz küzdelmivel az élet
Csak zordabbá teszi még.

Ám ahogy éled széltől a hárfa,
Könnyű fuvalmon rezzen a nyárfa,
Búra, örömré, úgy gerjed a nő.
Keble szorul, ha közelg csak a bánat
S méla szemében bú harmata támad,
Mennyei ölből permetező.

Férfi mezsgyéjét hasítja,
Mondva: „Enyim, jussom ez!”
Karddal bizonyít a szittyá
És a perzsa szolga lesz.
Keverednek harci tűzbe
Szilaj vágyak, ösztönök,
S Charist, az enyhét elűzve,
Eris fennen mennydörög.

Ámde csitítani, hízelní készen,
Int a szelíd jogar asszonyi kézen
S apad a gyűlölet, enged a láz,
Egybe simítja a pártos erőket,
Az örökétig egymásra törőket,
Kelleme mindent megzaboláz.

Radó Antal fordítása